

Hliněné nádoby

EZD 642 Už svítá jasný bílý den

Modlitba

1K 4,6-10 *Neboť Bůh, který řekl „ze tmy ať zazáří světlo“, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven.*

Milé kolegyně, kolegové, sestry a bratři,

celý týden přemýšlíme o majetku, o penězích. Zatím jsme ale ještě nemluvili o peněženkách. Či trochu biblický řečeno: o hliněných nádobách.

Apoštol Pavel zde mluví o pokladu uloženém v hliněných nádobách. Pokladem je evangelium, *světlo Boží slávy ve tváři Kristově*, a hliněnými nádobami jsme my, lidé.

Jak může být něco tak vzácného v něčem tak křehkém a snadno zničitelném? Tak se přece dnes nezabezpečují poklady. Třeba údajný portrét Leonarda da Vinciho dorazil před dvěma týdny na zámek ve Zbirohu „za mimořádných bezpečnostních opatření a s ozbrojeným policejním doprovodem“.

Poklad, něco neuvěřitelně drahého a cenného, by měl mít v našem chápání nejlepší a nejbezpečnější obal. Ideální. Pokud jde o ten nejcennější poklad, evangelium, jeho obal, aby koreloval se svým účelem, by měl být přece tím spíše ideální. Tak proč hliněný? Proč ne ze zlata, stříbra?

Proto, abychom si mohli uvědomit naši užitečnost a hodnotu. Jsme takový ubohý, rozpadající se obal, který v žádném případě není schopen sám řešit ochranu toho, co v něm je. Nejsme ideální. My ne. My si máme být vědomi svých nedostatečností a selhání. Kdybychom byli jako nějaká krásná váza z čínského porcelánu, nebyli bychom vůbec užiteční. Nemohli bychom chránit to, co máme uvnitř. Byli bychom obdivováni po celém světě, ale nemohli bychom mít žádný blízký kontakt s lidmi. Sami bychom se stali pokladem. Snadno

bychom mohli být pyšní na sebe a ne na to, co nosíme uvnitř. A přece má být *patrno, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.*

A my jsme právě hliněné nádoby. Snadno zranitelné. *Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahánáni do úzkých.*

Ale i hliněné nádoby jsou různé. Jsou i takové, které se chlubí svou vlastní podobou, a zapomínají na to, že jsou jen nástrojem. Nástrojem, který přece jen má plnit svou práci. Hezky to vystihuje stará čínská moudrost:

Jedna starší žena měla dvě velké hliněné nádoby. Visely na obou koncích vahadla, které nosila zavěšené na ramenou. V jedné nádobě byla prasklina, oproti tomu ta druhá byla „dokonalá“ a vždy přinesla plnou míru vody. Na konci dlouhé ženiny cesty od potoku až k jejímu domovu zbyla v prasklé nádobě vždy jen polovina vody. Tak to chodilo po celé dva roky, žena donesla každý den domů jen jeden a půl nádoby vody.

„Dokonalá“ nádoba byla pyšná na svůj výkon, vždyť přinesla pokaždé všechnu vodu. Zato chudáček prasklá nádoba se styděla za svou nedokonalost a cítila se uboze, že je schopna jen polovičního výkonu. „Stydím se, moc mě mrzí, že prasklinou vyteče cestou domů tolik vody.“ Ta stará žena jí s úsměvem odpověděla: „Všimla sis, že kytky rostou jen na tvé straně chodníku, a ne na straně druhé? To proto, že jsem vždy věděla o tvém nedostatku a na tuto stranu cesty jsem rozsévala semena květin. Dva roky trhám tyto krásné květiny, abych si jimi ozdobila svůj stůl a potěšila své přátele. Kdybys nebyla taková, jaká jsi, tak by tato krása nemohla prozářit můj domov.“

Ta naše mizernost je, paradoxně, naší nejlepší vlastnosti. Snižuje nám riziko nákazy pýchy a sobectví. A Bůh nás používá. *Aby i život Ježíšův byl na nás zjeven.*

Pomodleme se nyní, zpívajíc píseň *Učiň mne, Pane, nástrojem* (EZD 684).